

3

MOJE SĚGRA JE

UPÍR

Tajemství krve

Sienna Mercerová

COO
BOO

COO
BOO

A stylized, graffiti-style logo consisting of overlapping, scribbled lines in shades of gray, positioned to the right of the text 'COO' and 'BOO'.

MOJE SĚGRA JE
UPÍR

3

Tajemství krve

Sienna Mercerová

Se zvláštním poděkováním Joshi Greenhutovi

Přeložil Jakub Kalina

Copyright © 2007 by Working Partners Limited
Translation © Jakub Kalina, 2015

ISBN 978-80-7447-804-8

Mojí sestře Lise

❧ KAPITOLA I ❧

„Už to máš?“ zeptala se Olivia Abbottová mámy. Olivii se konečně podařilo přimět tátu, aby si dal pauzu od svého pravidelného úterního maratonu tai-či tím, že mu zatřepala pompony přímo před obličejem, pořád se jí ale nedařilo donutit mámu, aby odložila vyšívání závěsů do obýváku.

„Ještě ne,“ odpověděla máma.

„Co ti na tom tak trvá?“ rýpla si Olivia.

„Je to kopretina,“ zamumlala máma a soustředěně přimhouřila oči. „Má 34 okvětních lístků.“

Olivia mrkla na své třpytivě růžové hodinky.

Od chvíle, kdy se na ně podívala naposledy, neplynuly ještě ani dvě minuty. Měla pocit, jako by se ocitla v nějaké časové pasti. Ještě nikdy v životě jí čas neubíhal tak pomalu, přesto se ale zítřek blížil s děsivou rychlostí. Už za čtrnáct hodin a sedm minut měl *Písmák*, školní časopis základky ve Franklin Grove, odhalit jednu věc, kterou Olivia držela v tajnosti už celé týdny – že během prvního dne ve škole potkala svoji dávno ztracenou sestru dvojče, o které ani nevěděla, že ji má. Něco takového by se její adoptivní rodiče neměli dozvědět zrovna ze školního plátku.

Už ani na chvilku nemohla odkládat, že jim to prozradí, jakkoli je to mělo vykolejit.

„Mami,“ řekla pomalu, „potřebuju s tebou mluvit.“

„Už jenom deset lístků,“ odpověděla máma.

Olivia rozhořčeně vzala mámu za ramena a lehce s ní zatřásla. „Dávej pozor, mami!“ ohlásila stejným tónem, jako když povzbuzovala školní tým. „Mluví k tobě tvoje dcera Olivia. Musím tobě a tátovi říct něco vážně vážně důležitého. HNED!“

„Zlatíčko!“ vydechla máma a starostlivě vyskočila ze židle. „Moc se omlouvám! Ty si s námi potřebuješ o něčem promluvit?“

Olivia zvedla oči ke stropu. Rodičům to občas myslí tak pomalu.

„Neboj se,“ vzala ji máma za ruku. „Nám přece můžeš říct všechno.“

„Možná byste si na to měli sednout,“ navrhla Olivia.

Její rodiče si vyměnili nervózní pohledy a posadili se na okraj pohovky. Olivia se zhluboka nadechla a zašimralo jí v žaludku. S výdechem to ze sebe všechno vysypala. „První den ve škole jsem potkala Ivy a zjistila jsem, že to je moje sestra.“

Máma přikývla, jako by jí to bylo jasné, a Olivia si oddechla. Mluvila o Ivy často, ačkoli nikdy nedovolila rodičům, aby se s ní setkali, protože se bála, že by si hned všimli, jak moc jsou si podobné.

„Ano, miláčku, mám velkou radost, že sis v nové škole našla tak dobré kamarádky,“ usmála se máma povzbudivě.

„Já taky,“ přidal se táta, který vypadal trochu ztraceně.

Oni to nepochopili, došlo Olivii. Bude to ještě těžší, než jsem čekala.

„Já tím nemyslím, že Ivy a já jsme jako sestry,“ vysvětlovala. „My jsme *opravdu* sestry. Narodila se v Owl Creek ve stejný den jako já. Obě nás daly k adopci, když nám byl rok. Jsme jednovaječná dvojčata.“

Olivia skoro viděla nápisy *MIMO PROVOZ* blikající nad hlavami obou jejích rodičů. Rozhodla se, že to zkusí jinak. Vmáčkla se na pohovku mezi mámu a tátu a zvedla levou ruku, aby viděli na tmavý smaragdový prsten na jejím prostředníčku.

„Víte, že je tenhle prsten to jediné, co mi zbylo po skutečných rodičích?“ zeptala se Olivia a podívala se nejdřív na mámu a pak na tátu. Oba přikývli. „No, tak Ivy Vegová má úplně stejný.“

Následovalo dlouhé ticho a pak táta začal: „Ale jak by ta holka, Ivy, mohla...“

„Propána!“ přerušila ho paní Abbottová. „Ty máš jednovaječné dvojče!“ vyhrkla, jako by na to právě přišla sama.

„Díky,“ vzdychla si Olivia a zhroutila se do

polštářů. Jestli bylo takhle složité vysvětlit rodičům, že má *dvojče*, vůbec si nedovedla představit, jak by jim měla sdělit své druhé obrovské tajemství – že Ivy je *opravdový* upír. To jim Olivia naštěstí říkat nemusela, protože tohle tajemství nesměla až do smrti nikomu prozradit.

„Už to vidím,“ řekl slepec,“ zabroukal táta a moudře si přejel prsty po bradě. Často říkal podobné věci. Byl to sice účetní, jenže se snažil znít jako nějaký mistr kung-fu.

„V adopční agentuře nám vůbec neřekli, že máš *sestru*,“ ozvala se máma. Slovo „sestru“ vyslovila stejně, jako by říkala „milion dolarů“.

„Ivy předali jiné adopční agentuře,“ vysvětlila Olivia.

„Ale proč by vás vaši skuteční rodiče chtěli rozdělit?“ divila se máma. „Ví Ivy, kdo jsou vaši rodiče?“

Olivia se usmála. Máma si kladla stejné otázky, na jaké se s Ivy snažily už několik týdnů bez úspěchu najít odpověď.

„Neví,“ odpověděla. „A neví to ani její táta,“ dodala. „Mámu nemá.“

„To je něco,“ vydechla máma po chvíli. „No spíš to je *hustý!*“ Olivia se zachichotala. „Jak jste se po všech těch letech našly?“

„Vrazila jsem do ní na chodbě, když jsem hledala ředitelnu,“ vyprávěla Olivia. Pak si uvědomila, že táta tam jen tak sedí. „Řekni něco, tati. Ty nejsi překvapený?“

On jen zakroutil hlavou. „Vždycky jsem tušil, že moje holčička má dvojitou auru.“ Olivia neměla ani tušení, o čem to mluví, ale vypadal ne-
zvykle hrdě. Zničehonic ji objal a pevně ji k sobě přitiskl.

Mamka vzrušeně zatleskala a připojila se k objímání. „Takže na světě je ještě někdo tak úžasný jako naše dcera!“ prohlásila nadšeně.

„Všichni se uklidněme!“ zasmála se Olivia a pokoušela se rodiče odstrčit.

„Už se nemůžu dočkat, až ji uvidím,“ řekla máma. Vstala a uhladila si halenku. „Můžeme ji dnes pozvat na večeři?“

Olivia skepticky mrkla na hodinky. „Večeře bude asi tak za hodinu.“

Máma přikývla. „A pozvi i jejího otce. Musím

se přece seznámit s mužem, který vychoval sestru
mojí dcery! Nevíš, jestli mají rádi cukety?“

Olivia pokrčila rameny. „Ivy je alergická na
česnek, ale o cuketách nic nevím.“

„Tak to utíkej zjistit! Běž jí zavolat! No šup!“
Máma hnala Olivii do schodů a sama se vydala
do kuchyně. „Pojď, Steve. Můžeš mi svým samu-
rajským nožem nasekat zeleninu.“

Ivy konečně našla zvonící telefon pohřbený v hro-
madě oblečení vedle její rakve. Rychle ho vylovila
a zvedla to po desátém zazvonění.

„Haló?“ řekla trochu udýchaně.

„Už jsem jim to pověděla!“ ohlásila jí sestra.

Ivy odsunula pár knih a posadila se. „Jak to
vzali?“ O svém tajemství řekli Tobymu Deckero-
vi, který psal pro školní časopis, teprve v pátek,
ale když jim oznámil, že se mu podařilo sepsat
celý článek dost rychle na to, aby ho protlačil už
do nejbližšího střeďečního vydání, oběma sest-
rám bylo jasné, že to budou muset brzy prozradit

i svým rodičům. Dneska ve škole se zdálo, že Olivia je ze svých rodičů úplně stejně nervózní, jako byla Ivy ze svého táty.

„Mají z tebe obrovskou radost, Ivy,“ vyprávěla Olivia. „Bylo to ještě lepší, než když jsem jim loni oznámila, že jsem dostala čtyři jedničky! Co říkal tvůj táta?“

Ivy zaváhala. „Nic.“

„„Nic‘, jako že to nepochopil, nebo ‚nic‘, jako že to celou dobu věděl,“ vyzvíдалa Olivia, „nebo ‚nic‘, jako že vážně nic?“

„„Nic‘, jako že jsem mu to ještě neřekl.“

„I-vyyyy!“ zaskučela Olivia.

„No tak,“ bránila se Ivy. „tys to taky nechala úplně na poslední chvílku, vzpomínáš? Zrovna jsem se chystala jít nahoru a povědět mu to, když jsi zavolala.“ To byla pravda. Chystala se jít nahoru už asi tři hodiny.

„Dobře, dobře,“ chlácholila ji Olivia. „Máš ráda cukety?“

„Asi jo,“ odpověděla Ivy. „Proč?“

„Protože naši tě dneska chtějí i s tvým tátou pozvat k nám na večeři.“

„Nevím, jestli je to tak úplně vražedný nápad,“ pochybovala Ivy. „Táta skoro není lidské jídlo... a taky se bojím, že by ho mohlo vyděsit, kdyby se měl s tvými rodiči setkat tak brzo.“

„Přinutím tátu slíbit, že se nebude chovat jako cvok,“ nabízela se Olivia.

Jenže mně dělá starosti můj táta, pomyslela si Ivy. „Nevadilo by, kdybych přišla sama?“ zeptala se. „Až mu to řeknu, možná se mi bude hodit nějaká výmluva, proč vypadnout z domu.“

„No jasně.“ Olivia se odmlčela. „Nezníš moc optimisticky,“ podotkla, „dokonce i na gotičku.“

Ivy si přitáhla polštář a položila si na něj hlavu. „Táta o mojí adopci mluví hrozně nerad,“ vysvětlila sestře. „Pokaždé když s tím přijdu, hned změni téma. A co se týče přátelení se s lidmi, je dost staromódní.“

„Myslíš, že ze mě nebude mít radost?“

„Ne, to bude. Víím, že bude,“ odpověděla Ivy, ačkoli si vůbec nebyla jistá, jestli přesvědčuje Olivii nebo sebe. „Táta má vážně dobré srdce. Kvůli mojí pokrevní sestře udělá výjimku. Jen mu možná bude chvílku trvat, než si na to zvykne.“

„To by ale měl,“ prohlásila Olivia, „protože nás nikdo nerozdělí.“

„To teda ani náhodou,“ usmála se Ivy. Ať už na to její táta řekne cokoli, byla za Olivii ráda. Zhluboka se nadechla a posadila se. „Tak jo, jdu mu to hned říct.“

O pár chvil později už Ivy nakukovala do otevřených dveří tátovy pracovny. Uprostřed místnosti plné knih se její táta skláněl nad velikým modelem z šedého kartonu. Od dveří Ivy viděla barevné reprodukce obrazů o velikosti poštovních známek na stěnách a propracované stojací lampy vysoké jako šachové figurky. Věděla, že táta navrhuje nový interiér krypty jedné bohaté newyorské rodiny – už se mu ozvali z magazínu *VAMP*, že by o tom rádi napsali článek.

Ivy se mlčky dívala, jak táta přesouvá po jedné místnosti maličký šedivý oltář. Vedle něj položil proužek fialové látky, který měl představovat koberec, pak si to rozmyslel a vyzkoušel místo něj vínovou.

Ivy se hrozně ráda dívala, jak táta pracuje. Jako by si hrál s neustále se proměňujícím gothic-

kým domečkem pro panenky. Úplně viděla, jak si na tom oltáři hoví nějaký černě zahalený důležitý upír.

„Ahoj Ivy“ pozdravil ji zničehonic táta, aniž by zvedl hlavu.

„Ahoj,“ hlesla tiše. Myslela si, že o ní neví.

„Potřebuješ něco?“ zeptal se a uchopil palcem a ukazováčkem miniaturní černou rakev.

„Ne,“ polkla Ivy. „Jen mě napadlo, že tě zajdu pozdravit. Víš, jak ráda tě pozoruju při práci. Ten vínový koberec je vražedný.“

Táta se na ni podezřívavě podíval.

„No, asi už bych si měla jít dělat úkoly,“ řekla Ivy s bušícím srdcem. „Jenom jsem ti chtěla říct, že mám jednovaječné dvojče Olivii, která se mnou chodí na přírodopis. Měj se.“ S tím vystřelila pryč.

„Ivy?“ zavolal za ní táta.

Ivy se zastavila a udělala tři krůčky dozadu, aby na tátu zase viděla. Hleděl na ni s otevřenou pusou a zmenšeninu rakve držel v ruce jako malý vykřičník.

„Cos to říkala?“ zeptal se.

„Že mám dvojče,“ zašeptala Ivy.

„To není možné,“ zavrtěl táta hlavou.

„Ale je,“ pokusila se Ivy usmát. „Jmenuje se Olivia. Přistěhovala se do města na začátku školního roku.“

„A jak víš,“ chtěl vědět táta, „že ta dívka je tvoje dvojče?“

„Protože vypadáme úplně stejně,“ odpověděla Ivy.

„Spousta lidí vypadá podobně,“ oponoval jí táta.

Ivy sklopila oči ke smaragdovému prstenu, který měla zavěšený na krku. „Ale ne každý, kdo je mi podobný, má taky stejný prsten jako já,“ poznamenala.

Táta ostře vydechl nosem. „To je teda... pořádné překvapení,“ řekl pomalu.

Ivy se zašklebila. „Je toho víc.“

Táta ještě o něco zbledl, což v případě upírů není úplně jednoduché.

Ivy sebrala veškerou odvalu. „Ona je člověk.“

Táta zalapal po dechu a maličká rakev mu vypadla z ruky. Rychle po ní chňapl, jenže se mu

odrazila od prstů. Když se po ní natáhl, vrazil rukou do svého modelu. Stěny jednoho křídla kartonového domu se zřítily a rozdrtily dvě křesílka ve tvaru chrličů.

Táta na tu zkázu jen nevěřícně zíral.

„Promiň,“ zaskřehotala Ivy.

„To není tvoje chyba,“ hlesl táta bezmyšlenkovitě a šel se posadit za stůl. Položil si hlavu do dlaní. „Víš, kdo jsi ve skutečnosti ty?“ zeptal se, když po chvílce zvedl hlavu.

Ze všech otázek, které Ivy od táty čekala, se téhle bála úplně nejvíc. Přikývla a táta zklamaně zavřel oči.

Teď mě zatratí na věčnost, pomyslela si Ivy. „Dřív nebo později by to musela zjistit,“ vyhrkla Ivy. „A Olivia to nikomu neřekne. Ví, jak vážná věc to je...“

Táta zvedl ruku, aby zastavil ten příval slov. „Rozumím,“ řekl. Přísně se na ni podíval, ale Ivy se nezdálo, že by vypadal rozzlobeně. Pak se zhluboka nadechl. „Co k té svojí nalezené sestře cítíš?“

„Mám ji ráda,“ odpověděla stručně. „Teď už si život bez ní nedovedu představit. Mám pocit, že

jsme se prostě měly potkat.“ Ivy se odmlčela a čekala na tátovu odpověď, jenže ten jen mlčky zíral před sebe. Nakonec se zeptala. „Nebude ti vadit, když dneska půjdu k Olivii na večeři?“

„Máš hotové úkoly?“ zeptal se táta bezvýrazně.

„Většinu ano,“ odpověděla Ivy.

„Tak můžeš jít,“ dovolil jí a pousmál se. Vstal, šel ji rychle obejmout a pak se podíval na svůj model. „Jak to vypadá, já dneska budu mít práce spoustu,“ řekl, ačkoli to vypadalo, že myslí na něco úplně jiného.

Ivy radostí málem seskočila ze schodiště rovnou do svého suterénního pokoje. *Když si vzpomenu, že jsem napůl čekala, že zlostí vzplane, pomyslela si, vypadá to, že to vzal docela dobře!*

❧ KAPITOLA 2 ❧

Právě když Olivia prostřela na stůl, zazvonil domovní zvonek.

„Já tam zajdu!“ zavolala máma.

Olivia okamžitě vystřelila ke vchodu. Doběhla ke dveřím právě ve chvíli, kdy je máma energicky otevřela a zazpívala: „Dobrý...“ Pak se mámě hlas zlomil. „... večer,“ dokončila s vyjeveným výrazem.

Olivia vykoukla okolo mámy, aby viděla na Ivy za dveřmi. Její sestra si očividně dala záležet na oblečení. Měla na sobě teplou černou bundu

a pod ní svetr s rolákem, černou minisukni, síťované punčochy a vysoké černé boty. Dokonce vytáhla i svoji tmavě fialovou rtěnku. Podle Olivie vypadala naprosto úchvatně.

„Ahoj Olivie,“ usmála se Ivy a pak nervózně mrkla směrem k Olivii ně mlčky zírající mámě.

„Mami,“ řekla Olivia a dloubala do mámy loktem. „Tohle je Ivy.“

„Jsem tak... *překvapená*, že tě poznávám, Ivy,“ řekla máma. Pak vyhlédla do ulice. „Přivezl tě táta?“

„Má dneska moc práce,“ odpověděla Ivy. „Moc se omlouvá, že nemohl přijít.“

„Doufám, že ho brzy poznáme,“ řekla Olivii máma. Olivia se okolo ní protáhla a pořádně sestru objala.

Když si Olivia vzala od Ivy bundu, odvedla ji do obýváku, kde táta předvedl dokonale překvapený výraz. Když si Ivy sedala na pohovku, Olivia přistihla mámu, jak znovu zírá na její oblečení.

„Dáš si něco k blití, Ivy?“ zeptala se máma.

„Chtělaš říct ‚k pití‘, mami,“ opravila ji Olivia rozpačitě. Obyčejně její máma mohla soutěžit o ti-

tul nejlepší hostitelky v Americe, teď to ale vypadalo, že v případě hostů s černě lakovanými nehty ji hostitelské dovednosti opouštějí.

Olivia se postavila mezi Ivy a mámu a rty Ivy naznačila „promiň“. Ivy reagovala úsměvem, který říkal „nic si z toho nedělej“.

„Tak dáš si něco?“ zeptala se Olivia hlasitě.

„Máte brusinkový džus?“ zeptala se Ivy.

Olivia přikývla a zamířila do kuchyně. „Pomůžu ti s tím, zlatíčko,“ polkla máma a spěchala za ní. Olivia v duchu zaúpěla, když za sebou uslyšela tátu: „Vědělas, že máš dvojistou auru, Ivy?“

Olivia vytáhla z lednice láhev brusinkového džusu a máma postavila na pult skleničku.

„Nemá za sebou nějakou těžkou nemoc?“ zašeptala máma.

„Ne,“ zavrtěla hlavou Olivia.

„Já to věděla!“ zalapala máma po dechu a zakryla si pusou dlaní. „Chudák holka. Někdo jim umřel, vid’?“

Moji rodiče by měli častěji chodit ven, pomyslela si Olivia. „Ne, mami, nikdo neumřel. A Ivy si ani nehraje na mima. Je to gotička.“

„Nedělala o nich nedávno reportáž Hvězdná Serena?“ vzpomněla si paní Abbottová.

„Je to jenom taková móda,“ vysvětlila jí Olivia.

Máma pomalu přikývla a v duchu se s tím srovnávala. „Jedí gotičky cukety?“ chtěla vědět.

„Ano, matko,“ odsekla Olivia. Pak odnesla Ivy její džus.

O pár minut později už paní Abbottová hleděla na Olivii a její sestru přes stůl. „Na první pohled bych si toho nevšimla, ale musím uznat, že vypadáte opravdu úplně stejně!“ řekla ohromně. „Jako jin a jang.“

„Jako Superman a Clark Kent,“ přitakala Ivy.

Oliviiina máma položila na stůl poslední kastrol a stáhla si z rukou chňapky. Když si sedala ke stolu, podívala se z Ivy na Olivii a vřele se usmála. „Nebo jako... burákové máslo a želé?“ zkusila to.

Všichni se rozesmáli. V tu chvíli se atmosféra v místnosti uvolnila a Oliviiini rodiče začali Ivy zasypávat otázkami. Má nějaké koníčky? (Školní časopis.) Čím se živí její táta? (Interiérový designér.) Jakou barvu má nejradši? (Černou. To je ale překvapení!)

A pak se Oliviina máma tím šileným způsobem, který ovládají jenom mámy, zeptala: „Tak co, Ivy, máš už nějakého *kluka*?“

Ivy se stydlivě zavrtěla, když za ni Olivia nadšeně odpověděla. „Ano! Brendana Danielse! Je úžasný!“ *Páni!* pomyslela si, když se na ni Ivy podívala s hranou zlobou. *Není to tak špatné, když v horkém křesle sedí někdo jiný.*

„To už stačí!“ Ivy rozpráhla ruce. „Taky bych se chtěla na něco zeptat.“

„Ptej se na cokoli,“ vyzvala ji Oliviina máma.

„Co třeba na Oliviinu adopci?“ vyhrkla Ivy dychtivě.

Možná se Ivy podaří zjistit něco, co se mně nepovedlo! pomyslela si Olivia.

„Byl to ten nejšťastnější den v našem životě,“ řekl Oliviin táta pyšně.

„Řekli vám v agentuře něco o našich skutečných rodičích?“ vyzvídala Ivy.

„Ne,“ pokrčila rameny Oliviina máma. „Věděli jen to, co se psalo na tom lístku: Oliviino jméno a datum narození.“ Ivy se zatvářila trochu překvapeně.

„Určitě budeš mít stejný lístek i ve své složce,“ hádala Oliviina máma.

Ivy zavrtěla hlavou. „Já žádný lístek nemám. Nemám dokonce ani žádnou složku!“

Paní Abbottová nasadila lítostivý výraz, a než mohla Olivia něco udělala, její máma už oběhla stůl a pořádně Ivy objala. Olivii překvapilo, že Ivy neucukla. Vlastně se zdálo, že ji to potěšilo. Jak by ne, Oliviina máma byla mistryní v objímání.

„Mám pocit, jako bych našla další dceru,“ prohlásila Oliviina máma, když začala o chvílku později sklízet ze stolu. Zářivě se na Ivy usmála. „Hrozně se těším, co ještě se dozvím o Oliviiině druhé polovině.“

Olivia sledovala Ivyinu reakci. Tak trochu čekala, že sestra bude vypadat jako laňka ztuhlá v záři reflektorů blížícího se auta. Olivia své rodiče milovala, občas ale nebylo snadné s nimi vydržet.

Ivy však vypadala skutečně dojatě. „To zní vražedně,“ usmála se.

A než se nadála, táta už držel v ruce staré album.

„Prosím, ne,“ zaskučela Olivia. „Ivy se nechce dívat na fotky, že ne, Ivy?“

„Jen počkej, až uvidíš Olivii v kostýmu zeleného klokana. Byla tak *roztomilá*,“ vypískla její máma.

„Vlastně se na ně docela ráda podívám,“ řekla Ivy, vrhla směrem k Olivii ďábelský úšklebek a šla za panem Abbottem do obývacího pokoje.

O tři alba a stovky trapných fotografií později toho měla Olivia plné zuby. Naštěstí se zvenku ozvalo zatroubení.

Olivia vyskočila z křesla a podívala se z okna. „Ivyin táta je tady,“ řekla. „Je čas jít!“

„To ne,“ pozlobila ji Ivy z pohovky, kde seděla namáčkнутá mezi jejími rodiči. „Vždyť jsme teprve začali.“

„Tady je Olivia se špagetami ve vlasech,“ smála se máma.

„Promiň,“ řekla Olivia rozhodně a vytáhla sestru na nohy. „Představení skončilo.“

Ivy se široce usmála. „Moc děkuju za večeři, pane a paní Abbottovi,“ řekla.

„Říkej mi Steve,“ vyzval ji Oliviiin táta.

„A já jsem Audrey,“ přidala se máma. „Nechceš tatínka pozvat na šálek kávy, Ivy?“

„Dneska to nejde,“ odpověděla Ivy omluvně. „Musím si ještě dodělat úkoly.“

„Tak dobře,“ řekla Oliviina máma. „Řekni mu, že ho moc rádi poznáme.“

Olivia vyprovodila sestru ke dveřím.

„Nebylo to tak zlý,“ zašeptala Ivy, když si oblékala bundu.

„Vážně?“ vyhrkla Olivia. „Dobře, tak příště se koukneme na tvoje fotky, kde slintáš a máš na sobě trapné oblečky!“

Ivy se zasmála. „Uvidíme se ráno ve škole,“ řekla a pak sestru objala. „Vsadím se, že si ten článek nikdo nepřečte.“

„Nejspíš ne,“ pokrčila rameny Olivia. „Ale stejně jsem ráda, že jsme to rodičům řekly.“

„Já taky,“ souhlasila Ivy.

Jakmile Olivia zavřela dveře, přiběhla máma a vykukla světlíkem vedle dveří.

„Musí to být těžké,“ uvažovala Audrey Abbottová, když se dívala, jak Ivy nasedá do auta, „žít jenom s jedním rodičem.“

O tom Olivia nikdy nepřemýšlela. Šla k mámě a objala ji. „Jsem ráda, že jste se s Ivy konečně seznámili,“ zašeptala.

Olivia přes mámino rameno zahlédla, jak z pokoje vyšel táta.

„Milá holka, ta Ivy,“ konstatoval. „Ale kdo jí umřel?“

Olivia zakoulela očima a začala s vysvětlováním. *Už zase.*

❧ KAPITOLA 3 ❧

Ivy se zastavila na schodech před hlavním vchodem do budovy franklinské základky, otevřela své chundelaté černé pavoučí hodinky a poklepala na ně svým černým nehtem. Jestli skutečně bylo 8:10 ve středu ráno, kde všichni byli? Schody by teď měly být plné lidí. *Co když se mi opozdily hodinky a já teď jdu pozdě?* napadlo ji.

Když se Ivy vřítla mohutnými dubovými dveřmi dovnitř, uslyšela nějaký hluk. Jakmile vystoupila ze světla chladného prosincového slunce, ocitla se v davu klábosících spolužáků.

Rozhlédla se a zjistila, že stojí na konci dlouhého zmateného zástupu, který směřoval ke stolům, kde se rozdával školní časopis.

V tu chvíli do ní vrazil uhrovitý šesták, který byl začtený do článku na titulní straně. „Promiň,“ zamumlal. Pak zvedl oči a překvapením mu spadla brada. „To jsi ty!“ vykřikl. „Nebo jsi ta druhá?“ dodal podezřívavě.

Ivy nakoukla do výtisku časopisu, který držel v ruce, a hned si všimla palcového titulku *DÁVNO ZTRACENÁ DVOJČATA SE NAŠLA!*, pod kterým uviděla svůj a Oliviiin portrét. *A pak že to nikdo nebude číst*, ušklíbla se.

Sklonila hlavu, nechala si vlasy spadnout přes obličej a začala si razit cestu davem. Být v centru pozornosti bylo pro Ivy velmi nebezpečné – jako by se opalovala v bikinách bez kapky opalovacího krému.

Naštěstí se jí podařilo projít, aniž by ji někdo další poznal.

Když se vynořila z davu, všimla si dalšího hloučku, který se tlačil do jedné třídy před ní. Procpala se dovnitř a pak se vytáhla na špičkách

svých okovaných bot a vyhlížela přes hlavy ostatních.

Před tabulí stála Olivia, která si ještě ani nestihla svléknout kabát. Vedle sebe měla Tobyho Deckera, který ten článek sepsal, a svoji kamarádku Camillu Edmunsonovou oblečenou v modré mikině s kapucí s nápisem *Budoucnost je minulostí*. Camilla hrozně zbožňovala sci-fi.

Ostatní ji zasypávali otázkami.

„Umíte jedna druhé číst myšlenky?“

„Museli vás při narození chirurgicky rozdělit?“

„Potkalas někdy sestry Olsenovy?“

Olivia se snažila odpovídat, jenže spolužáci jí k tomu ani nedali prostor.

„Tušilas, že máš dvojče?“ vykřikla nějaká holka v červeném baretu.

Tak trochu, pomyslela si Ivy. Když se teď nad tím zamyslela, celý život vlastně měla pocit, že jí něco chybí, jenže až do chvíle, kdy se poznala s Olivíí, neměla tušení, co to je.

Uprostřed místnosti vyskočil na lavici Garrick Stephens. Ten kluk s umaštěnými vlasy byl

nejspíš tím nejhloupejším upírem ve škole. „Má někdo nějaký otázky k tomu, jak jsem nedávno během pohřbu vylezl z rakve?“ křičel. Garrick a jeho tupí kamarádi zvaní Zrůdáci nedávno rozpoutali hon na čarodějnice vedený reportérkou celostátní televize, který málem vedl k odhalení existence upírů. A teď očividně žárlil, že se veškerá pozornost upírá na někoho jiného.

Někdo po něm hodil gumu, on ztratil rovnováhu a spadl z lavice. Ivy vyprskla smíchy. Nějaká holka před ní se otočila a zalapala po dechu.

„To je Ivy! To dvojče!“

Slova „Ivy“ a „dvojče“ zněla v davu ozvěnou. Všichni k ní začali otáčet hlavy.

A sakra, pomyslela si Ivy.

„Když se jedna z vás zraní, cítí to i ta druhá?“

„Proč nemáte stejnou barvu očí?“

„Máte na těle stejná mateřská znamínka?“

Všichni pokřikovali jeden přes druhého a brzy se Ivy stejně jako Olivia ocitla v obležení spolužáků. Namísto aby se pokusila na všechny otázky odpovědět, soustředila se Ivy na to, aby při útěku neupadla.

Zničehonic vzduch prořízl ostrý hvizd. Všichni rázem zmlkli. Camilla stála v čele místnosti, jednu ruku držela autoritativně nad hlavou, druhou měla přiloženou ke rtům. Vypadala jako policista řídící dopravu na křižovatce.

„Nikdo ani hnout!“ rozkázala. Pak seskočila z lavice a prodrala se davem. Vzala Ivy za ruku a dotáhla ji na místo vedle Olivie.

Obě sestry si vyměnily nervózní pohledy „Říkalas, že to nikdo nebude číst!“ zašeptala Ivy.

„No jo,“ pokrčila rameny Olivia.

Třídu ozářily záblesky foťáků v mobilech, jak si je všichni začali fotit spolu. „Ivy a Olivia můžou odpovídat vždycky jenom na jednu otázku!“ oznámila Camilla. „Kdo se chce na něco zeptat, ať zvedne ruku.“ Do vzduchu vylétl les rukou.

Camilla se zrovna chystala jednu z nich vybrat, když odněkud zaječel povědomý pištivý hlásek.

„Uhněte mi z cesty!“ Dav se rozestoupil a dopředu se procopala Charlotte Brownová – sousedka, pohroma a kapitánka roztleskávaček v jedné osobě. Přimhouřenýma očima si je obě prohlédla.

Jakmile se za ní objevily její přísluhovačky Katie a Allison, začala kývat.

„Tím se hodně vysvětluje,“ otočila se Charlotte ke svým kamarádkám, jako by ji Ivy a Olivia, které stály jen metr a půl od ní, nemohly slyšet.

Pak Charlotte nasadila nevinný účastný výraz. „Neboj se, Olivie,“ řekla nahlas, „tým roz-
tleskávaček bude vždycky stát za tebou.“

V ten moment Ivyin stud vystřídala zlost. Pro-
cvičila si na Charlotte svůj proslulý vražedný pohled a zrovna se chystala odpálkovat ji nějakou jedovatou poznámkou, když začalo zvonit.

Charlotte se otočila na patě a s Katie a Allison v závěsu zamířila ke dveřím. Po nich začali odcházet i ostatní.

Toby Decker, jehož pozornost vyvolaná jeho článkem očividně těšila, Ivy a Olivii povzbudivě poplácal po zádech.

„Možná jsme to nikomu říkat neměly,“ zašep-
tala Ivy směrem k sestře.

Olivia kývla a ušklíbla se. „Ale když už jsme to udělaly, možná bychom mohly začít nosit stejné oblečení!“

Když Olivia u oběda procházela mezi stolky, lidi, které ani neznala, jí nabízeli, ať si k nim sedne. Naštěstí si všimla, jak na ni mává Ivyina bledá ruka od stolku u okna, kde se ukrývala za Brendanem. Olivia spěchala za ní.

„To je šílenství!“ postěžovala si Olivia, když položila svůj táč na stůl proti sestře.

„Brendan slyšel, že někdo prodává naše fotky na eBayi,“ šklebila se Ivy.

„Cena vylezla na deset babek,“ doplnil Brendan.

Ivyina nejlepší kamarádka Sophia si položila svůj táč vedle Ivy. Na krku měla pověšený foťák. „Deset babek za co?“ chtěla vědět.

„Někdo prodává na eBayi moji a Ivyinu fotku,“ vysvětlila jí Olivia.

Sophia se zatvářila rozpačitě.

Ivy na ni jen nevěřičně zírala. „Prosím tě, řekni mi, žes ty fotky na eBay nedala ty, Sophie.“

„Promiň,“ polkla Sophia provinile.

„No páni,“ dobírala si ji Olivia. „Tvoje nejlepší kamarádka tě normálně zaprodala!“

„Chtěla jsem se s váma o ty peníze rozdělit!“
bránila se Sophia zoufale.

„Aha,“ usmála se Ivy. „Tak v tom případě je to
v pohodě!“

Všichni se rozesmáli, ale po chvílce si Olivia
všimla, že už se nikdo další nesměje. Její sestra
upřeně hleděla někam za ni.

„Ahoj Vero,“ pozdravila Ivy ostražitě.

Když se Olivia otočila, uviděla za sebou gotič-
ku s bílým pramenem ve vlasech. Veru už znala
z několika setkání přípravného výboru halloween-
ského plesu, na kterých se vydávala za Ivy.

„Vždycky jsme se učili,“ řekla Vera a upřela
na Olivii významný pohled, „že olej a voda se
nemíchají.“ Pak zvedla nos vysoko do vzduchu
a odkráčela.

„Co to bylo?“ zeptala se Olivia, když byla
Vera z doslechu.

Ivy ztišila hlas. „Někteří upíři mají trochu...
extrémní názory na styky s králíky – teda vlastně
lidmi.“

„Ale proč?“ chtěla vědět Olivia. „Neměli by-
chom se snad *my* bát *vás*?“

„Ani ne,“ odpověděla Sophia. „Vy totiž máte ve zvyku nejdřív se ohánět dřevěnými kolíky a až pak se ptát.“

Ivy zakoulela očima. „Jako by se něco takového stalo v tomhle století.“

„Ať tak nebo tak,“ vložil se do toho Brendan diplomaticky, „není snadné stýkat se s neupíry, když tě váže přísný závazek mlčenlivosti, a navíc máš dost zvláštní dietu.“

„To je pravda,“ přiznala Ivy. „S tebou je to jednodušší, protože o tom víš,“ dodala směrem k Olivii.

„Může to být důvod, proč nás naši rodiče rozdělili?“ uvažovala Olivia nahlas. Spolu se sestrou se snažily přijít na to, jak je možné, že by člověk a upír mohli být dvojčata – a proč je jejich rodiče rozdělili – prakticky od první chvíle, co se poznaly. „Možná se báli, že kdyby upír a člověk vyrůstali vedle sebe, mohlo by to ohrozit tajemství upírů?“ navrhla Olivia.

Ivy se ušklíbla. „No, tak já jim aspoň ukázala, že měli pravdu,“ povzdechla si. Když se jí přímo před Oliviiinýma očima zahojil obrovský šrám

na ruce, porušila První zákon noci a pověděla jí pravdu o upírech.

„Víš přece, že to nikdy nikomu neřeknu,“ ujistila ji Olivia.

„To ano. A naštěstí o tom neví nikdo kromě nás tří a mého táty, který to nikomu nepoví,“ řekla Ivy.

Pak Olivii něco napadlo. „No a nemůže tvoje kamarády napadnout, že to vím, když teď zjistili, že jsme sestry?“

Ivy přestala usrkávat růžovou limonádu a nevěřícně zamrkala. „Jak to, že jsme na to vůbec nepomysleli?“ otočila se k Sophii a Brendanovi.

Oba jen starostlivě pokrčili rameny.

Ivy začala tlouct hlavou do stolu. „Je po nás,“ skučela. „Do večera bude každý upír ve Franklin Grove vědět, že jsme sestry, a každému dojde, že jsem určitě porušila První zákon.“

„A co kdybychom to jednoduše popřely?“ zašeptala Olivia.

„Naše komunita takové věci nebere na lehkou váhu,“ upozornil ji Brendan.

Ivy souhlasně přikývla. „Nemáme jinou možnost. Budeme muset každému ukázat, že máš *právo* to vědět.“

„Jenže jak?“ zeptala se Sophia.

„Tím, že dokážeme, že jeden z našich rodičů byl upír, takže Olivia je aspoň *částečně* taky upírka.“

Olivii naskočila po těle husí kůže. Byla to zvláštní představa, že by jí v žilách kolovalo trochu upírské krve. *Možná bych měla zkusit jíst víc krvavých steaků*, napadlo ji, ale jenom z té představy se jí obrátil žaludek.

„Problém je v tom,“ uvažoval Brendan, „že si většina upírů myslí, že člověk a upír spolu nemůžou mít normální děti.“

„No tak to se pletou,“ konstatovala Ivy. Pak se otočila k Olivii. „Když se nám podaří najít naše biologické rodiče a jasně dokázat, že jeden z nich byl upír, pak si nikdo nebude moct stěžovat, že znáš naše tajemství.“

„Jdu do toho,“ prohlásila Olivia okamžitě. Stejně by klidně obětovala své pompony za to, aby znala pravdu o svých rodičích. „Ale jak to

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.